

SUZANNE VERMEER

Mont blanc

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Ze lag op de bodem. De bodem van de zee? Het was donker en koud en ze huiverde. Ze had altijd gedacht dat de bodem van de zee uit zand bestond. Van die fijnmazige zachte korrels die lichtjes schuurden langs je huid, maar waar je toch zacht op lag. Maar ze lag niet zacht, helemaal niet. De ondergrond was hard en drukte pijnlijk tegen haar achterhoofd, schouderbladen, heiligbeen en hielen. Op haar rug, ze lag dus op haar rug.

Golven van water waren golven van pijn die beukten en klotsten tegen haar hoofd. Ze probeerde mee te deinen op de golven en zich niet te verzetten, maar de pijn werd niet minder. Ze hoorde iets. Een raar geluid. Het klonk menselijk maar ook weer niet. Geschrokken hield ze haar adem in en het geluid stopte. Toen ze voorzichtig doorademde, hoorde ze het weer. Adem inhouden, het stopte. Doorademen, het was er weer. Maakte zij dat geluid? Ze concentreerde zich. Kermen. Ja, het was gekerm. Het ging gelijk op met de pijnscheuten in haar hoofd. Het was haar eigen gejammer, dat moest

wel. Of was er nog iemand anders?

Ze bewoog haar benen in een poging de ruimte af te tasten. Ze kreeg ze niet uit elkaar. Er sneed iets in haar enkels. Hoe harder ze probeerde om ze te scheiden, hoe meer pijn. Haar armen. Als ze op de bodem van de zee lag, had ze die nodig om te zwemmen. Met krachtige slagen omhoog naar het licht. Polsen als enkels, aan elkaar. Vastgebonden. Maar hoe kon ze dan zwemmen? Ze kon hier niet eeuwig blijven liggen. De hoofdpijn zwol aan en lichtflitsen verschenen. Gefascineerd keek ze naar het vuurwerk. Als kind was ze er altijd al gek op geweest. Het schouwspel ging door. Het licht was te fel. Ze moest haar ogen sluiten.

Hoe kon dat nou? Ze waren al dicht. Haar oogleden maakten contact met elkaar. Dat voelde ze duidelijk. Maar het licht bleef haar onverminderd bestoken. Ogen open, zelfde beeld als met haar ogen dicht. Ze begon er steeds minder van te begrijpen. Waar was ze?

Onrustig bewoog ze heen en weer. Was ze maar niet zo versuft, dan kon ze beter nadenken. Een plan maken, dát moest ze. Gedachteflarden, die als vissen om haar heen zwommen en steeds wegschoten als ze te dichtbij

kwam. Ze wilde ze aanraken, pakken. Ze was een van hen. Zij kon ook ademen onder water. Ademen onder water? Maar hoe dan? Ze had geen kieuwen. Snorkel? Nee, daarvoor lag ze te diep. Duikfles? Duwde die tegen haar rug? Ze bewoog haar bovenlichaam. De harde ondergrond was breder dan een duikfles. Maar ze voelde wel iets in haar mond. Zacht en te groot. Het duwde haar tong naar achteren. Ze probeerde het eruit te werken. Onmogelijk. Er zat iets over haar mond geplakt. Dit was niet goed. Dit was helemaal niet goed. Langzaam brak de paniek door. Ze moest hier weg. Ze had het benauwd. Omhoog zwemmen en dan een bevrijdende teug lucht. Weg uit de duisternis en terug naar het licht. Ze wilde niet dood. Voelde ze zich maar niet zo slap.

Met vereende krachten probeerde ze zichzelf los te worstelen. Zuurstof, ze had gewoon een beetje zuurstof nodig en dan kwam alles goed. Ze spande haar buikspieren aan en trok haar knieën lichtjes op. Het lukte haar nauwelijks om haar hoofd een paar centimeter omhoog te krijgen. Ze kermde door de vlamme pijn die haar hoofd in tweeën spleet. Met een gefrustreerde keelkreet zette ze nog wat kracht bij en kwam een stuk overeind. Ze

stootte haar hoofd.

Beduusd viel ze weer achterover. Hoe kon ze haar hoofd stoten als ze in de zee lag? Een dikke laag ijs? Was ze in een wak gevallen? Moeizaam rolde ze op haar zij en tastte met haar geknevelde handen voor zich uit. Ze raakte iets. Een wand? Zo snel als ze kon draaide ze zich op haar andere zij. Hetzelfde verhaal. Ze tastte verder met haar handen. Achter haar hoofd en erboven. Ook daar wanden. Ook de ruimte achter haar voeten was begrensd. Aan alle kanten was ze ingesloten. Lag ze in een kist? Was ze levend begraven? Ze kreeg het steeds benauwder. Paniek of te weinig zuurstof? Ze probeerde haar gejaagde ademhaling onder controle te krijgen. Ze moest luisteren. Misschien dat ze omgevingsgeluiden kon oppikken die meer duidelijkheid gaven over de plek waar ze zich bevond. Nu pas hoorde ze het zoevende geluid dat er waarschijnlijk al die tijd al was geweest en kon ze de schokkende bewegingen plaatsen die ze in eerste instantie had toegeschreven aan de golven van de zee. Ze verloor het bewustzijn weer.

1

Laura klemde haar handen om de leuning van de stoel waar ze in zat. Ze kneep steeds harder, op zoek naar houvast. Haar mond werd steeds droger en de kamer draaide om haar heen. De woorden die de man tegenover haar uitsprak, hoorde ze nauwelijks. Zijn lippen bewogen in het gezicht dat ze altijd best aantrekkelijk had gevonden. Waarom eigenlijk? vroeg ze zich af. Nu pas viel het haar op dat zijn neus veel te grof was voor zijn gezicht en zijn lippen te dun. Zijn donkere haren bleken veel minder vol dan ze altijd had gedacht. Na de woorden die hij zojuist had gesproken, en die insloegen als een donderslag bij heldere hemel, leek hij zijn glans te hebben verloren. Alles leek zijn glans te hebben verloren.

‘Ik weet niet hoe we het zonder je moeten redden, Laura, hoe ik het zonder je moet redden. Maar helaas moeten we het toch proberen.’ Rodney trok een plechtig gezicht, alsof hij net had gesproken op een uitvaart. In wezen was dat ook een beetje zo; hij had net haar carrière begraven. Ze focuste zich op zijn gevouwen handen met de licht getinte huid en voelde zich steeds bozer worden. Keurig geknipte

nagels terwijl zij straks geen nagel meer zou hebben om haar kont te krabben. Vijf jaar trouwe dienst en in minder dan vijf minuten weggeorganiseerd. Al haar overuren en extraatjes uit loyaliteit betekenden blijkbaar niets. En die oude tang die liever lui was dan moe, mocht blijven. *First in last out*. Rodney's letterlijke tekst. Alsof dat minder erg klonk dan het oer-Hollandse 'je krijgt de zak'.

'Heb je begrepen wat ik heb gezegd, Laura? Je bent zo stil.'

'Gek hè? Je overvalt me nogal. Ik heb even tijd nodig om dit te verwerken voordat ik met een gepaste reactie kom.' Laura baalde dat haar stem dik was van emotie. Ze wilde zich niet laten kennen en met opgeheven hoofd vertrekken, maar dat voornemen was nu al mislukt.

'Dat begrijp ik. Zal ik koffie voor je halen? Dan kun je even tot jezelf komen voordat we de formele zaken doornemen.'

'Melk en suiker graag.' Rodney knikte en verliet het kantoor. Ze realiseerde zich dat hij voor het eerst in vijf jaar koffie voor haar haalde. Belachelijk eigenlijk. Ze rechte haar rug en haalde een paar keer diep adem. Die lul zou nog spijt krijgen dat hij haar liet gaan. Door de kier van de deur ving ze een glimp op van Cor-

rie, die haar niet op kwaliteit maar op basis van een langer dienstverband had verslagen. Corrie loerde het kantoor in en er verscheen een vilein lachje rond haar mondhoeken toen hun blikken elkaar kruisten. Laura had altijd een hekel gehad aan dat mens en nu bleek maar weer waarom. Er ging geen greintje medeleven uit van die vrouw. Rodney zou er nog wel achter komen dat hij de verkeerde keuze had gemaakt. Nou, bij haar hoefde hij niet meer aan te komen. Al zou hij haar op zijn blote knieën smeken, háár zag hij nooit meer terug.

Rodney kwam aanlopen met koffie en een glas water. In het voorbijgaan knikte hij naar Corrie, die vlug weer achter haar bureau plaatsnam en driftig op haar toetsenbord begon te rammen. Dat mens kon als de beste de indruk wekken dat ze razend druk was, terwijl ze geen flikker uitvoerde. Laura had altijd het meeste werk verzet en gezorgd dat alle haastklussen op tijd afkwamen. Ze was benieuwd hoe Corrie haar gebrek aan werklust ging oplossen als zij er niet meer was om de kastanjes uit het vuur te halen. Al stortte de hele boel in elkaar, háár probleem was dat niet meer. Eigenlijk ook wel een bevrijding, om geen verantwoordelijkheid meer te hoeven dragen. Dat gevoel was echter

maar van korte duur. De paniek sloeg weer onverbiddelijk toe toen ze zich realiseerde dat ze zonder baan geen inkomen had. Hoe moest ze haar huur op tijd betalen? Bij haar ouders aankloppen was haar eer te na en ze was te trots om Tim om hulp te vragen. Ze waren nu een jaar samen en het ging goed, maar ze hechtte erg aan haar zelfstandigheid. Ze had een bloedhekel aan vrouwen die teerden op de zak van hun man. Dat zou ze nooit laten gebeuren. Al moest ze uit de vuilnisbak eten.

‘Je koffie wordt koud.’ Rodney tikte met zijn vinger tegen haar mok en nam zelf een slok water. Laura pakte het lepeltje beet en begon haar koffie te roeren. Te veel melk, zag ze in een oogopslag.

‘Hé, de bodem hoeft er niet uit.’

‘O, sorry.’ Ze legde het lepeltje op het bureau en vouwde haar handen rond de mok. ‘De formaliteiten,’ hielp ze Rodney op gang.

‘Ja, de formaliteiten. Aangezien je vijf jaar en drieëndertig dagen bij ons in dienst bent, geldt er een opzegtermijn van twee maanden.’ Laura proestte haar slok koffie bijna uit bij het idee dat ze hier nog twee maanden moest blijven. Dat trok ze niet. Zeker twee maanden tegen die zelfgenoegzame smoel van Corrie aan-

kijken, no way. Dat gunde ze dat kreng niet.

‘Kan ik ook per direct opstappen?’ Ze had de woorden al uitgesproken voordat ze over de gevolgen had nagedacht. Rodney keek haar verschrikt aan. ‘Waarom zou je dat willen?’

Het lag op het puntje van haar tong om te zeggen ‘omdat ik jouw kop niet langer kan verdragen’, maar ze hield de eer aan zichzelf en antwoordde: ‘Om me volledig te kunnen concentreren op het vinden van een nieuwe baan. Zoals je weet liggen die tegenwoordig niet voor het oprapen.’ Rodney grimaste ongemakkelijk. ‘Ik wil twee maanden salaris mee, dat ben je me wel verschuldigd, dacht ik zo,’ liet ze er snel op volgen.

‘Dat moet ik overleggen.’ Met een klap zette ze de mok op het bureau, pakte haar tas van de grond en stond op. ‘Je kunt me bereiken op mijn mobiel.’ Zonder zijn reactie verder af te wachten, rechtte ze haar rug en liep naar de deur.

‘Laura, wacht nou even. Zo hoeft het toch niet te eindigen?’

‘Je klinkt als een zielige minnaar, Rodney, niet als een baas die zojuist zijn secretaresse heeft ontslagen.’ Met opgeheven hoofd liep ze zijn kantoor uit en sloot zachtjes de deur.